

A magyarországi önkormányzati választások tétje

Borbély Zsolt-Attila

Alig egy hónap van még hátra az önkormányzati választásokig. A magyar választóközönség soha nem tulajdonított akkora jelentőséget a helyhatósági választásoknak, mint az országgyűlésieknek. De megeshet, idén ez másképpen alakul. Tény, hogy mozgósítási háború van: azon múlik a választások eredménye, hogy melyik oldal tudja hatékonyabban az urnákhoz szólítani saját választótáborát. Az idei önkormányzati választások tétje nagyobb, mint bármelyiké eddig. Mindkét oldal úgy tekint a megmérettetésre, mint a 2022-es választásokat alapvetően befolyásoló eseményre. Több okból is.

Az ellenzék évtizedes lejtmenetben van. De ha a 2006-os önkormányzati választásoktól számítjuk kudarcaikat, akkor másfél évtizedről beszélhetünk. Ahhoz, hogy összeszedje magát lelkiileg, hogy bízzon saját erejében, hogy visszaszerezze hitét a győzelemben, szüksége van egy apró választási győzelemre. Mint ahogy a szomjhalál küszöbén álló sivatagi vándornak van szüksége egy kulacs vízre. Az önkormányzati választások pedig alkalmasak arra, hogy mindkét oldal a maga részgyőzelmére hívja fel a figyelmet.

Az ellenzékiek kimondják nyíltan: háborúra készülnek. Ők a polgármesteri és képviselő-testületi tisztségekre nem úgy tekintenek, mint a közösségszolgálat eszközére, mint egy kisközösségen belüli, felelősséggel járó építkezési feladatra. Hanem úgy, mint megszerzendő hadállásokra a kormány ellen vívott gyalázatos és nemzetellenes háborúban. Mert ebben van a lényeg: nem létezik felelős, kormányképes, a nemzet javát akaró ellenzék.

Egy szedett-vedett, eszmeileg zagyva, lényegében csak a kormány- és nemzetellenesség által összefogott társaság van az ellenzéki oldalon, amelyet a globalista erők dróton rángatnak, s amelynek tagjai gúnyt űznek a családtámogatásból, a demográfiai problémákból. Az ellenzékiek a magyar választóközönséget agyhalottnak ne-

vezik, szélesre tárnák az ország kapuit az idegen és ellenséges kultúrák betolakodói előtt. S nem utolsósorban: amíg ezek az emberek kormányon voltak, kis híján csődbe vitték az országot. Ezeknek a győzelme nemzeti katasztrófával lenne egyenértékű.

Igazságtalanság lenne ugyanakkor egy kalap alá venni minden ellenzéki erőt, hiszen a Mi Hazánk nevű szervezet – amely az egykori Jobbik nemzeti radikális szárnyának stílusát, programját, eszmeiségét viszi tovább – egészen más politikát képvisel, mint a többi. Fontos nemzetstratégiai kérdésekben (migráció, demográfia) támogatja a kormány törekvéseit. A Mi Hazánk számára létkérdés eredményeket felmutatni októberben. Egyelőre arról érkeznek hírek, hogy a jelöltállítás tekintetében jobban állnak, mint a Jobbik, ami reménykeltő.

Legfontosabb persze a nagyvárosok sorsa, elsősorban pedig Budapest. Jelenleg a zászló Tarlós Istvánnak, a kormányoldal hivatalban levő főpolgármesterének áll, munkájával a fővárosiak kétharmada elégedett s támogatottsága, ha nem is sokkal, de nagyobb, mint az összes többi jelölté együttvéve.

Az ellenzéki oldalon Karácsony Gergely a legnépszerűbb, az ő 43%-os támogatottsága viszont egyenesen riasztó. Olyan emberről van szó, aki többszörösen bizonyította alkalmatlanságát. Politikai szélkakas, aki ellentétben a legalább beszélni tudó Gyurcsány Ferencsel, semmihez sem ért, még a kommunikációhoz sem. Elképesztő tudatlanságról tett tanúbizonyságot Budapesttel kapcsolatos legalapvetőbb kérdésekben. Az hagyján, hogy nem tudja, melyik busz honnan hova visz, de szerinte Csepel Észak-Pesten van (!), a Magyar Nemzeti Múzeum pedig a Városligetben. S ami ennél is rosszabb: csődbe vitte saját kerületét, Zuglót, amelynek polgármesteri tisztségét viseli ma is. Mi több, képes volt a parkolást úgy megszervezni, hogy veszteséges legyen, vagyis a polgároknak az kerül pénzébe, hogy pénzért parkolhatnak (!), sok százmillióssal összegről van szó. Erre a teljesen alkalmatlan jelöltre adná voksát 43 százaléknyi budapesti lakos...

A másik valamennyire komolyan vehető jelölt Puzsér Róbert, aki csak egy sajátos színfolt a maga 6 százalékkal. Addig amíg versenyben van, Tarlósnak szinte biztos a győzelme, azonban ha visszalép, szoros meccsre lehet számítani.

Fontos kérdés, mi lesz a nagyvárosokkal. Arra nincs lehetőség, hogy ezeket egyenként elemezzük. Viszont hadd emeljem ki a politikai szempontból talán legfontosabbat, Szegedet. Mindaddig a Magyar Szocialista Párt (MSZP) színeiben Botka László kirobbanthatatlannak látszott polgármesteri pozíciójából. Azonban az utóbbi évek s nem utolsósorban a Szeviép-ügy őt is megviselték, így az újabb megmérettetés nem ígérkezik sima győzelemnek.

Vannak fideszes fellegrárok, pl. Debrecen, Kaposvár, amelyek közül egynek az elvesztése is ér-

→Az ellenzék évtizedes lejtmenetben van. De ha a 2006-os önkormányzati választásoktól számítjuk kudarcaikat, akkor másfél évtizedről beszélhetünk. Ahhoz, hogy összeszedje magát lelkiileg, hogy visszaszerezze hitét a győzelemben, szüksége van egy apró választási győzelemre.

zékenyen érintheti a kormányoldalt. Újdonság az önkormányzati választásokon, hogy több város, illetve kerület esetében megvalósult a Mi Hazánk nélküli ellenzéki egység. A Jobbik – annak dacára, hogy szájszibbadásig ismételtette, nem fog össze a magyarellenes baloldallal – közös frontot alkot több városban is Gyurcsányékkal. Legmeghökentőbb az, hogy Vágó Istvánt, a Gyurcsány vezette Demokratikus Koalíció egyik legelgurultabb politikusát is támogatja polgármesteri ambícióiban.

A centrális erőtér képlete helyett – amelyben a centrumban elhelyezkedő Fidesznek kétoldali, egymással összefogni képtelen ellenzéke volt – ismét a jobb-bal megosztottság jellemzi a politikai arénát, ami kedvezőtlen fejlemény a nemzeti érdekek szempontjából: elég az ingának egy kis kilengése, s máris nekifog a globalista baloldal szétrombolni mindazt, amit a Fidesz felépített a családpolitika, a nemzetpolitika s az alkotmányjog terén.

A tét tehát az, hogy folytatódik-e a kormány komoly eredményeket felmutató nemzetpolitikai építkezése, egy irányba húzzák-e a szekeret a kormányzati és az önkormányzati vezetők. Vagy az ellenzéki kiskirályok igyekeznek majd ott keresztbe tenni a kormányynak, ahol csak tudnak, és 2022-ig az önkormányzatok az ellenzéki bozót-harc fedezőkei lesznek-e?

RMDSZ: pozícióváltás a parkolópályán

Pataky István

Kampányüzemre váltott az RMDSZ. És várhatóan így is fog működni egészen a jövő év őszi esedékes törvényhozási választásokig. A májusi európai parlamenti megmérettésen tapasztalt rendkívül magas részvételi arány s az ebből következő izgalmas végjáték valószínűleg megnyomta a vészcsengőt a pártnak. Országosan, de helyi szinten is érezhető a kommunikációs offenzíva, amellyel az RMDSZ igyekszik feledtetni a PSD vezette kormánykoalíció támogatójaként eltöltött éveket.

Nincs olyan politikai alakulat a bukaresti törvényhozásban, amely jobban sürgetné a bizalmatlansági indítványt, mint az RMDSZ. A kormánybuktatás mellett a párt meghirdetett néhány merész parlamenti célt, amelyek megvalósulása finoman fogalmazva is kétséges. A közgazdasági törvénykönyv módosítását, amelyet az alkotmányossági óvás után sürgősségi rendelettel fogadott el a kormány, most újra megvitatják a törvényhozásban. Azokat a cikkelyeket, amelyek előnyösek az RMDSZ-es eljárások által irányított

önkormányzatoknak, némi érdekegyeztetéssel el lehet fogadtatni. A kisebbségi jogokra vonatkozókat – így az utcanevek lefordításának kötelezővé tételét – viszont az esélytelenség nyugalmával követelheti, hiszen egyelőre nincs szövetségese a bukaresti parlamentben. Ami a szintén tervekbe vett restitúciós jogszabályt, azaz a visszaigényelt ingatlanok átadásának kötelezővé tételét illeti, az esély a nullához közelít.

Az őszi parlamenti ülészak törvénykezési tevékenysége politikai mellékzöngé lesz csupán. Az igazi izgalmakat az egyelőre gyanúsán lassan előkészített bizalmatlansági indítvány és a novemberi elnökválasztás jelentik. Az RMDSZ mindkét akcióba nagy erővel vetette bele magát. Kelemen Hunor úgy sürgeti a PNL által kezdeményezett indítványt, mintha erősen furdalná a lelkiismeret. A szintén az RMDSZ-elnök által megszemélyesített államfő-választási kampány pedig máris dübörög, tisztelet annak, aki kibírja novemberig. Kelemen Hunor fiatalos üzeneteinek egyik célpontja az a nem túl népes, de elhanyagolhatónak sem nevezhető magyar szavazórég, amelyik az európai parlamenti választásokon az USR-re adta voksát, most pedig Dan Barna felé kacsingat. A barátkozós hangulatú kampány feledtetni akarja az ellenzéki pártok szavazóinak körében kialakult képet a PSD-barát RMDSZ-ről. Ez is fontos ahhoz, hogy az ellenzéki oldalon s elsősorban a PNL részéről könnyebb legyen nyitni az RMDSZ

felé egy jövőbeli kormánytöbbség kialakításakor. Miután egy öt-hat százalékos pártnak tökéletesen értelmetlen hosszabb ideig önállóan, önmagát sarokba állítva, csak nyilatkozatokkal politizálni, a bukaresti folyamatokat figyelve pedig nem kell különösebb jóstehetség a hatalomváltás közeledésének megállapításához, az RMDSZ elkezdte a pozícióváltást. A kérdés most az, hogy már a bizalmatlansági indítvány vagy csak az elnökválasztás – ami szinte bizonyosan Klaus Johannis újrázását hozza – kényszeríti távozásra a jelenlegi kabinetet. Ami természetesen nem változtatja meg a parlamenti erőviszonyokat, de szinte biztosan hoz valamilyen átrendeződést, előkészítve a talajt a várhatóan jövő ősszel tartandó és a jelenlegi ellenzék sikerével kecsegtető megmérettésnek.

Azt, hogy érik a PNL és az RMDSZ valamilyen fokú együttműködése, jól jelzi az RMDSZ-ellenes megszólalások ritkulása. Az utóbbi harminc év alatt jól kiismerhettük: a román ellenzék akkor s addig él a magyarellenességgel, amíg az RMDSZ hatalmon vagy a hatalom közelében van. De a bukaresti kormányok magyarellenessége is elsősorban az ellenzékéből politizáló RMDSZ-nek szól. Ami – tegyük hozzá – úgy kell a magyar pártoknak, mint egy falat kenyér, hiszen ha valódi, kölcsönös tiszteletről épülne a magyar-román viszony e vidéken, gyorsan elfogyna az RMDSZ mondanivalója, s tán létjogosultsága is.